

MARIA PONS TREURE LA POLS

La festa major 'd'antes'

EL CAFÈ d'avui, el prenem a la cafeteria que es troba al peu de la Seu Nova, vora l'Antic Hospital de Santa Maria. El lloc ha estat escollit per la Rebeca. Treballa a Barcelona i quan va a visitar la família, a un poble de la Noguera, d'unes desenes d'habitants, aprofita per veure'ns. L'esperàvem amb candeletes. Sempre té mil i una històries per explicar. Soltera, simpàtica i xerraire; té la pell morena i uns ulls grans com taronges color atzabeja. Es realment atractiva.

La resta ja estàvem assegudes quan ha arribat amb un vestit vermell que ens ha tret l'alè. Per ella no passen els anys. Després de les salutacions pertinents, ens ha dit: "No us ho creureu, he anat a la festa major del meu poble. Des que me'n vaig anar a estudiar a Barcelona que no hi havia tornat a estar. Quin caramull de records! I a sobre aquest any han volgut recuperar el ball del ram, el del fanalet i el del vermut. Ja ni me'n recordava. Es van deixar de fer quan era petita."

Totes hem preguntat alhora: "De què parles?" "Abans, per la festa major, es ballava el ball de rams. Els nois compraven un ram de flors per a la noia a qui treien a ballar", va explicant la Rebeca.

"Al ball del fanalet, compraven un fanalet de paper amb una espelma dins. Quan començava el ball s'encenien els fanalets i es tancaven les llums. Se solia tocar un vals fins que s'apagaven tots els fanalets excepte un que era el de la parella guanyadora. I, en el ball del vermut, el noi pagava el vermut a la noia amb qui havia ballat aquella peça musical."

"O sigui", diu la Remei, sorpresa, "que els nois pagaven sempre el ram, el fanalet i el vermut?" "És clar!", respon la Rebeca, "i en aquesta festa major hem tornat al segle passat. Però el millor no és pas per això sinó perquè he ballat amb aquells que van ser els meus grans amors, tots dos del poble. El ball del fanalet l'he ballat amb el meu primer amor, el de quan tenia quinze anys. I el del vermut amb el meu darrer amor. El que es va acabar perquè jo em vaig quedar a viure a Barcelona i ell a Saragossa. Després d'ells he tingut amics i algun que altre més que amic, però enamorament mai més. Aquesta festa major he pogut comprovar que no s'oblida mai el primer petó del primer amor, ni el darrer esguard del darrer amor." Avui, cap de nosaltres bada boca.

Des que me'n vaig anar a estudiar a Barcelona que no hi havia tornat a estar. Quin caramull de records!
